

Dintre inovațiile lui Maiakovski privind nemijlocit procedeele de versificație, cele mai cunoscute sînt: înlocuirea ritmului silabo-tonic cu cel tonic (iar adesea și neregularitatea completă a ritmului în sensul că nu este respectată nici constanța silabelor accentuate în fiecare vers), așezarea cuvintelor dintr-un vers în scară și preferința vădită pentru asonanță în loc de rimă. Cercetarea în amănunt a acestor aspecte depășește obiectul studiului de față și le vom trata într-o lucrare aparte. Deocamdată e necesar să subliniem totuși că și aceste « particularități » izvorăsc organic din principiile estetice și din sistemul de imagini. În căutarea căilor celor mai eficiente pentru cîștigarea (mai exact cucerirea) auditoriului, Maiakovski nu putea să nu abandoneze procedeele prea « uzate ». Antiepigonismul său nu putea să nu caute ritmuri noi, cu alt mai mult cu cît poetul socotea că « ritmul este forța esențială, energia esențială a poeziei » care nu poate fi asemănată decît cu electricitatea sau magnetismul. De aceea, fiecare poet « trebuie să-și dezvolte simțul ritmului ». ³³ Ritmul lui Maiakovski s-a născut ca un corolar din incandescența sentimentelor sale, iar așezarea în scară a cuvintului e o consecință firească a necesității pe care o resimțea acut poetul de a reliefa cuvintele-cheie, acelea pe care se bazează, ca pe niște piloni, conținutul. De aceea și regulile prea rigide ale « rimelor clasice » au fost abandonate în favoarea unui sistem complex de asonanțe, aliterații interioare și rime compuse, mai suple și ca atare dînd mult mai multă libertate de mișcare poetului pentru a așeza și transforma rime în explozii (neașteptate) și a lega mai strîns, prin rimă, elementele esențiale ale imaginii. Deși respingea cu hotărîre orice prejudecată interdicțională în materie de rimă, Maiakovski lucra ca nimeni altul pentru a da fiecărei consonanțe lingvistice sclipirea unei scînteii, ajungînd uneori, în această muncă de titan, pînă la veritabile ecuații poetice, cum ar fi de pildă acest vestit final al poemului « E bine ! »:

Лет до ста
 расти
 нам
 без старости.
 Год от года
 расти
 нашей бодрости.
 Славте,
 молот
 и стих,
 землю молодости.

Ultima rimă ar putea fi scrisă și așa: *молот + стих = молодость*, ceea ce înseamnă munca + poezia = tinerețea. Această concluzie ar putea fi plasată ca un fel de « motto » în fruntea întregii creații a lui Maiakovski. Poet al revoluției în primul rînd, încrezător ca nimeni altul în forța mobilizatoare a artei, marele poet și-a durat un monument imperisabil prin consecvența cu care a cheltuit tot geniul său în slujba cauzei de neînvins a comunismului.

³³ Despre munca scriitorului, pp. 59—60.